

De appel valt niet ver van de boom bij de familie Vissers uit Meerlo. **Vader Engelbert** is gepassioneerd schapenfokker. Zijn **zoon Henk** is de liefde voor de dieren met de papepel ingegoten en samen maken ze inmiddels de keuringen onveilig. Daarbij is er maar één ras dat er echt toe doet voor de Limburgers: de Blauwe Texelaar.

Engelbert en Henk vissers tussen de schapen waar ze zo verknocht aan zijn. De Blauwe Texelaars zijn duidelijk herkenbaar, maar ook de witte schapen voeren 'blauw' bloed.

‘Werk wordt te zwaar voor mij’

→ OUD

Door Marije Wenneke

Engelbert: “Die passie voor schapen is al vroeg ontstaan bij mij. Het begon hier op de boerderij toen ik nog klein was. Ik had een hekel aan grasmaaien en ging toen een paar schapen houden aan het tuur. Ik verkocht ook wel eens wat en dat leverde een leuk zakcentje op. Ik had toen nog geen rassen, dat kwam later pas. Toen ik het bedrijf overnam van mijn vader hadden we varkens: zo’n honderd fokzeugen. Wel heb ik er altijd schapen, Witte Texelaars, bijgehouden. Een jaar of twintig geleden ben ik begonnen met Blauwe Texelaars. Niet alleen hebben ze een bijzondere kleur, ook hebben ze veel minder problemen met aflammeren. Het zijn gewoon hele functionele dieren.”

Schapen vs. varkens

Engelbert: “Onze varkenstak werd te klein, bovendien ging het slecht in de varkens. Om verder te gaan, hadden we rechten bij moeten kopen en moeten investeren of misschien zelfs verplaatsen. Daarom kozen we ervoor met de varkens te stoppen en de schapentak uit te breiden. Nu hebben we tweehonderd ooiën. Dat is meer dan de gemiddelde schapenhouder, vooral als je Blauwe Texelaars houdt. Een echt professioneel bedrijf heeft er natuurlijk veel meer, maar die houden schapen net zoals varkens. Die dieren zien vanaf dat ze worden geboren totdat ze naar de slacht gaan, nooit daglicht. Zo wil ik geen schapen houden. En met de ooiopremie,

dat is een soort inkomenssteun voor schapenhouders vanuit de EU, heb ik me altijd aardig kunnen redden.

Het werk begint me nu, ik ben bijna 65 jaar, wel zwaarder te vallen. Ik was dit jaar voor het eerst in mijn leven blij dat de lammertijd voorbij was. Henk springt dan wel bij, maar die heeft natuurlijk ook zijn werk buiten de deur. We hebben wel elk jaar stagiaires bij het aflammeren, maar die laten we voornamelijk de leuke dingen doen. Eén stagiaire heeft dit jaar wel honderd schapen verlost, maar geen één kraamhok uitgemest. Dat doe ik gewoon zelf.

Verder neemt Henk wel de zwaardere klussen voor zijn rekening. Vooral klauwbekappen en scheren, de rest kan ik nog wel zelf.”

Ervaring

Engelbert: “Ik ben al een jaar of tien voorzitter van het Stamboek Blauwe Texelaars. Niet alleen ga ik zelf met ooiën en rammen naar keuringen, ook ben ik inspecteur en jurylid. Daardoor heb ik veel ervaring in de fokkerij. Het is hartstikke mooi dat Henk diezelfde voorliefde heeft. We doen de schapen eigenlijk samen, maar hebben wel elk onze eigen dieren. Wat betreft fokkerij hebben we eigenlijk nooit grote meningsverschillen, al gebruikt hij weleens een andere ram dan ik zou doen. Kwestie van smaak. Henk werkt erg netjes, bijvoorbeeld als hij een schaap moet

‘Liefde voor schapen zit in de familie’

FOTO'S MARIE WENNEKE

NIEUW

Vader en zoon verschillen niet vaak van mening als het gaat om de fokkerij. Beiden zijn dan ook laaiend enthousiast over deze – nog naamloze – eigen ram.

klaarmaken voor de keuring. Fokdagen zijn belangrijk voor ons, want als het goed gaat, kun je je fokmateriaal ook goed kwijt en daar moeten we het wel van hebben. Het valt niet mee om je inkomen uit de schapen te halen als je liefde bij de fokkerij ligt. De komende jaren ga ik dan ook afbouwen. Maar zolang ik lichamelijk nog kan, blijven de schapen. Ik vind het veel te mooi.”

Henk: “Dertig van de tweehonderd schapen hier op het bedrijf zijn van mij. Het is begonnen met twee schapen, die ik van ons pap heb gekocht. Die liefde voor schapen komt niet uit de lucht vallen. Ik heb het van mijn vader en mijn zoon heeft het ook. Die gaat al mee naar keuringen. Mijn zoontje en dochtertje hebben beiden een schaap gekregen bij hun geboorte. De opbrengst van de lammeren die de schapen krijgen, gaat in hun spaarpot.

In de toekomst willen we de boerderij verbouwen, zodat ik hier met mijn gezin kan komen wonen. Nu wonen we nog in het dorp. Het wordt dan ook makkelijker om me met de schapen bezig te houden. Nu help ik op woensdag, 's avonds en in het weekend mee op het bedrijf. Naast de zware klussen doe ik ook de administratie en houd ik onze website bij. Zelf werk ik op een fokzeugenbedrijf. Dat bevalt prima, als ik maar met dieren bezig ben. Ik heb ook een aantal jaren bij de technische dienst van een vakantiepark gewerkt, maar dat was toch

anders. Als ik moest kiezen tussen schapen en varkens? Dan worden het toch schapen, maar dan wel Blauwe Texelaars!”

Aan de top blijven

Henk: “Het was eigenlijk geen moeilijke keuze, toen we in '99 besloten te stoppen met de varkens. Ik had net een baan aangeboden gekregen op een varkensbedrijf. Het bedrijf hier thuis voortzetten was en is eigenlijk geen optie. Dan moet je echt professioneel gaan werken en een kruislingschaap gaan houden, wat ik eigenlijk niet zo mooi vind. Productie wordt dan het belangrijkste en dat wil ik niet. Als we straks vijftig schapen overhouden, is het goed wat mij betreft. Mijn vader en ik kunnen dan doorgaan met fokken. Aan de top hebben we al wel gestaan, maar aan de top blijven is veel moeilijker. Ik kan me nog goed herinneren dat we ooit naar de keuring gingen met 22 schapen en met 18 bekers terugkwamen. We wonnen praktisch alles wat er te winnen viel. Ik vond dat mooi toen. Natuurlijk verlies je ook wel eens, daar kan ik minder goed tegen dan mijn vader, maar het gaat steeds beter. Het belangrijkste is dat de jury goed beargumenteert waarom je schaap niet goed genoeg is. Dan kan ik er wel vrede mee hebben. Wiens schapen het beter doen op de keuring? Ik denk die van ons pap. Maar hij heeft er ook meer, dus maakt hij ook meer kans. Bovendien is hij al zolang bezig met de fokkerij. De ervaring speelt ook mee.”

Bedrijfsgegevens

Schapenhouderij met Blauwe Texelaars, ongeveer 200 ooiën, 7,5 ha eigen grond, schapen grazen verder op wisselend natuurland